

Kısa Öykü Yarışması Birincisi

Koray ERDİVANLI

Rumuz: Bostanlı

ÜÇ ÖĞÜT

Uzun sahil şeridiyle ünlü Tekirdağ şehri yazın bir başka güzeldir. Marmara Denizi'nin rengi açık maviye döner, güneşin kucaklarcasına aydınlattığı yemyeşil çimenlerle kaplı uzun sahil şeridi yürüyüş yapan ve manzarayı izleyen insanlarla dolup taşar. Rokoczi Müzesi'nin biraz yukarısındaki eski apartmanın en üst katında oturmakta olan Ataman, balkonda yudumladığı tavşan kanı denlenmiş çayını yudumlayarak gözalcı bulduğu sahil manzarasını izlerken özgün fikirler üretmeye çalışıyordu. Bir avucunu alınaya koymuş, akıl yürütmekteydi. Sarı saçlarını ikide bir geriye atıyor, yeşil gözlerini ovuşturuyor, iki günlük sakalla kaplı ince yüzünü kaşıyıp duruyordu. 'Yine başıma dert açtım' diye geçirdi içinden. Yazın en güzel günlerini bilgisayar başında harcamak çok zor geliyordu gözüne. Ama, babasına söz vermişti bir kere. Bu yaz, bir tiyatro oyunu yazacaktı. Henüz otuz yaşına gelmediği halde iki roman yazmış, özellikle ikincisinde iyi bir satış rakamı yakalamıştı. Ama ne yapsa, deneyimli bir tiyatro oyuncusu olan babasının gözüne giremiyordu. Hele ki geçen hafta yaşadıkları tartışma bir hayli çetin geçmişti. Babası kendisini kızdırıp hırslandırmaya bayılırdı aslında. Ama, bu kere zıtlama genç adamın kişiliğine yönelik yüksek sesli bir eleştiriye dönüşmüştü.

- 'Kendine bu kadar güvenmek için çok erken oğlum! Daha kırk fırın ekmek yemen lazım!' diye bağırmıştı babası. Ataman'ın arkadaşlarına ve deneyimli meslektaşlarına yaklaşımını beğenmiyordu. 'Arkadaşın sana karakter tahliliyle ilgili fikrini soruyor, yardım istiyor. Sen, kendin yapmalısın, diye yanıt veriyorsun. Ayrıca, insanları yetiştikleri çevreye göre ayırmak gibi kötü bir huyun da var. Bu dünyada böyle yaşanmaz oğlum!' derken gözlerinden ateş fışkırıyordu yaşlı adamın. Bu söylediklerinin üstüne, bir de 'Haydi bir tiyatro oyunu yaz da görelim!' demesin mi... Bunu duyan Ataman hışımla öne atlayıvermişti tabii, 'Yazarım ve Yılın Oyunu Ödülü'nü alırım' demişti gururlu bir tavırla.

Şimdi, genç adam yazacağı tiyatro oyununa ilişkin çarpıcı bir tema oluşturmaya çalışıyordu. Derin düşüncelerin içine dalmış kafa patlatmaktayken saatin onbuçuğa yaklaştığını görünce bilgisayarın kapatma düğmesine basıverdi. Dün akşam pek sevdiği komşusu Ömer Amca'nın onbuçukta kendisine uğramasını rica ettiği aklına gelmişti. Hemen ayağa kalkıp dışarı attı kendini, iki kat aşağı inerek komşusunun zilini çaldı. Ataman, Ömer Amca ile o denli samimiydi ki onun evinde ev sahibiymiş gibi rahat davranırdı. Yaşlı adamın buyur etmesiyle

salona girdiğinde apartmanın diğer sakinlerinden Doçent Sezgin Erkol'un da evde olduğunu gördü. Sezgin Erkol, genel kültür düzeyi oldukça yüksek, çevresinden derin saygı gören biriydi. Oldukça keyifsiz görünen Ömer Amca geldikleri için Ataman ve Sezgin'e teşekkür ettikten sonra üzgün üzgün bakarak dert yanmaya başladı.

- 'Ataman, seni niye davet ettim biliyor musun? Dinle bak! Senin kız kardeşim dediğin Ceren var ya... Benim kızım... Hani şu George Washington Üniversitesi'nde doktora yapan, yerlere göklere sığdıramadığın kızım var ya...' diyordu ki Ataman kaygıyla sözünü kesti.

- 'Ömer Amcacığım, hayrola! Ne oldu? Başına felaket gelmiş gibi konuşuyorsun.' deyiverdi endişe içerisinde. Bu kere söz kesme sırası Ömer Amca'daydı.

- 'Dur oğlum, dur! Sözümü kesme de beni dinle. Offf! Ya Rabbim!' dedikten sonra önündeki sürahiden bir bardak su doldurup içti. Ataman karşısında oturmakta olan Sezgin'e soru işaretleriyle dolu bir bakış attı, ellerini iki yana açtı şaşkın bir yüz ifadesiyle. Sezgin, her zamanki ağırbaşlılığıyla genç adama gülümseyip Ömer Amca'nın söze yeniden başlamasını bekledi.

- 'Dostlarım' diyerek yaşlı adam yeniden söze girdi. 'Ceren, Amerika'da öğrenim gördüğü üniversiteden birisiyle bir süredir görüşüyormuş, geçen gün evlenmeye karar vermiş. El öpmek için haftaya buraya geliyorlar. Adı, Steven Johnson. Siyah ve hıristiyan.' dedikten sonra derin bir nefes alarak arkasına yaslandı, şimdi konuşma sırası konuklardaydı. Ataman tam ağzını açıp bir şey söyleyecekti ki Sezgin elini havaya kaldırıp sessiz kalmasını rica etti.

- 'Hayırlı olsun Ömer Bey.' deyip anlayışla başını salladı. Ataman ise her zamanki sabırsızlığıyla Sezgin'in kelimelerini ağzını tıkıp araya girmekten kendini alamadı.

- 'Sorun bu mu, Ömer Amca? Ben seni anladım, daha fazla anlatmana gerek yok. Siyah ve hıristiyan olduğu için adamı damat olarak istemiyorsun, değil mi?' dedi gülererek. Ömer Amca öne zıplarcasına yanıtladı genç adamı.

- 'Heh, ağzına sağlık Ataman!' dedi gergin bir tavırla. 'Ceren, biz Türk oğlu Türküz, Elhamdulillah müslümanız, dedim bağıra çağıra. Ama ikna edemedim. Yani, olur mu böyle şey. Torunlarım hangi dilde konuşacak? Bunların dini ne olacak? Haksız mıyım Sezgin Bey? Öyle değil mi Ataman?' diyerek yeniden arkasına yaslandı. Ataman ne diyeceğini bilemedi. Ceren, kiminle evleneceğine karar verme hakkına sahip olmalıydı. Ömer Amcasını haksız bulmuştu ama onu nasıl ikna edebilirdi ki... Olayı anlatırken adamın bir köpürmediği kalmıştı. Sezgin'in birşeyler söylemeye hazırlandığını görünce arkasına yaslanıp dinlemeye koyuldu.

O, ikna edici birşeyler söylerdi belki... Sezgin Bey, her zamanki kendinden emin tavrıyla söze girdi.

-‘Ömer Bey, ben sizi dindar bir insan olarak bilirim. Dindar olmanızı hep takdir etmişimdir. Bu nedenle söyledikleriniz beni çok şaşırttı. Çünkü, inancınız ile ilgili bazı noktaların oturmadığını farkettim. Dünyanın hayranlıkla okuduğu Hacı Bektaş Veli’nin bir sözünü söyleyeyim size. *“Dili, dini, rengi ne olursa olsun, iyiler iyidir.”* der. Kendisinin hoşgörüsü yalnızca insanları değil, tüm canlıları içine alır. Onun öğretisinde hoşgörünün anahtarı sevgi ve saygıdır, başkalarında kusur arayarak onları sevip sayabilmemiz mümkün değildir. Yani, hepimiz Cenab-ı Allah’ın kuluyuz, öyle değil mi? Hacı Bektaş Veli, bütün insanların kardeş olduğunu savunur. *“Hiçbir milleti ayıplamayınız.”* der ve yetmişiki millete aynı gözle bakılmasını öğütler.’ deyip sehpanın üzerindeki kahvesinden bir yudum içti.

-‘Dün karım da biraz abarttığımı söylemişti aslında. Ne bileyim, insan kızı için endişeleniyor.’ dedi Ömer Amca. Sezgin komşusunun sakinleştiğini görünce konuşmasına devam etti.

-‘Ömer Bey, Hacı Bektaş Veli *“Mertebe ve makam yoktur, dostun gönlünden başka”* derken tevhid inancından yola çıkar. Ona göre, hiçkimse ve hiçbirşey yaradılış olarak diğerinden üstün olamaz. Yani, konuyu sizin durumunuzla ilişkilendirirsek... Siyah ile beyaz veya Türk ile Amerikalı arasında hiçbir farkı yoktur, demek istiyor.’ dedikten sonra nazikçe boğazını temizleyip sehpanın üstündeki su dolu bardağı eline aldı. Sezgin’in huzur veren sözlerine ara verdiğini gören Ataman hemen öne atılıverdi.

-‘Sezgin Bey ağzınıza sağlık! Ömer Amca, sen Ceren’in aklına güven bence. Hem baksana, Steven akademisyenmiş. Öğrenim düzeyi yüksek bir adam. Senin ailene yakışan bir damat.’ dedi sevecen bir bakışla. Yaşlı adam ak saçlarını geriye atıp ağır ağır başını salladı onaylarcasına.

-‘Evet. Mesleğinde başarılıymış.’ dedi gülümseyerek. Sezgin komşusuna kazandırdığı olumlu bakış açısını görünce yeniden söze girdi.

-‘Hacı Bektaş Veli der ki *“Bilim evrenin bütün değerlerinin üstündedir ve ilimden gidilmeyen yolun sonu karanlıktır.”* Yani başka bir deyişle, Ona göre bilim herşeyin üstündedir. Ne mutlu sana, Ceren bir bilim adamıyla evlenmek istemiş. Ayrıca, bu büyük üstadın son bir sözünü iletteceğim sana. Der ki *“Marifet ehlinin ilk makamı edeptir.”* Siz, Steven’in terbiyesine bakmalısınız. Adam, torunlarınızı yetiştirecek. Güzel ahlak sahibi bir insan bulmuşsunuz, ne

mutlu size.’ diyerek arkasına yaslandı. Ömer Amca’nın gözleri duyguyla doldu, komşusunun anlattıklarından bir hayli etkilenmişti.

-‘Kızım ile konuştuktan sonra çok düşündüm tabii. Aklıma bir yattı, bir yatmadı. İyi ki sizinle konuştuk bugün. Aslında haklısınız.’ dedi her iki komşusuna sevgiyle bakarak. Ataman sorunun çözülmesinin verdiği rahatlıkla hemen yerinden kalktı.

-‘Ömer Amca şimdiden ailene mutluluklar dilerim. İzinle, benim hemen çıkmam lazım. Tekirdağ Üniversitesi’nin düzenlediği bir seminer için davetiyem var. 13. yüzyılın düşünürleriyle ilgili.’ diyerek komşularına veda etti.

Apartmandan çıkar çıkmaz arabasına binip dosdoğru Tekirdağ Kongre Merkezi’nin yolunu tuttu. Hacı Bektaş Veli’nin öğretilerine ilişkin az önce aldığı ders çok etkilemişti genç adamı. Arkadaşlarına eşit gözle bakmadığına ilişkin babasından aldığı tepki kulaklarında çınlıyordu. ‘Ömer Amca’nın düştüğü hataya düşmemeliyim. Herkese eşit gözle bakmak ayrımcılık yapmaktan daha kolay aslında’ diye geçirdi içinden. Yazmayı planladığı tiyatro oyununun temasına ilişkin aklına yazdığı ilk not Anadolu’daki abdalların piri Hacı Bektaş Veli’nin hoşgörüsü oldu. İlk esin kaynağını bulmuştu.

Hoşgörü üzerine uzun bir süre daha düşünecekti tabii. Şimdilik not almayı yeterli bulmuştu. Yolun sonunda görünmekte olan Tekirdağ Kongre Merkezi’nin otoparkına girmek üzere arabanın direksiyonunu sağa kırdı. Aracı park edip koşar adım seminerin yapıldığı salona girdi, yerine oturur oturmaz sunum başladı. Geniş sahnenin seyircilere göre sol yanında duran masada Profesör Önal Öztürk yüzü seyircilere dönük olarak oturmaktaydı. Sahnenin ortasına konulmuş olan dev ekranda Yunus Emre’nin “*Aşkın aldı benden beni, bana seni gerek seni. Ben yanarım dün ü günü, bana seni gerek seni.*” dizeleriyle rengarenk bir sunum başladı. Tambur ve ney ile desteklenen melodik altyapı eşliğinde ünlü düşünürün yaşam öyküsü anlatıldı yarım saat boyunca. Sunum sona erince Profesör Önal Öztürk söze girdi.

-‘Yunus Emre, tasavvuf ve edebiyat tarihimizde çok özel bir yere sahiptir. Söylemleri evrenseldir, her dinin mensupları onun sözlerinde kendilerinden bir parça bulurlar. Derviş Yunus, tüm insanları Yaratandan akseden nurun parçaları olarak görür; onları arınmaya, birleşmeye, sevgi ve ilahi aşka davet eder. İnsan ve insan sevgisine gösterdiği özen, diğer pek çok sufiye kıyasla daha fazladır. Örnek olarak “*Ararsan Mevla’yı kalbinde ara. Kudüs’te, Mekke’de, Hac’da değildir. Eğer bir müminin kalbini kırarsan, Hakka eylediğin secde değildir.*” dizelerine baktığımızda kalp temizliğine yaptığı vurguyu açıkça görebiliriz. O, insancıldır, insana büyük değer verir ve hoşgörü gösterilmesini önerir. “*İşitin ey yarenler! Aşk*

bir güneşe benzer, aşık olmayan gönül, misali taşa benzer.” dizelerinde belirtildiği üzere, sevgi ve ilahi aşkı yüceltir. *“Hoştur bana senden gelen. Ya hayattır, yahut kefen. Ya taze gül, yahut diken... Kahrında hoş lütfun da hoş.”* dizelerinde görüldüğü gibi Allah’a inancının temelinde teslimiyet vardır.’ diyerek seyircilere gülümseyen deneyimli akademisyen ‘Bu kısa girişimizden sonra sizlerin sorularına yer vermeyi arzu ediyorum. Buyrun lütfen!’ diyerek sözlerine nokta koydu. Sabahki sohbetin etkisini hala yüreğinde duyumsamakta olan Ataman hemen elini kaldırıp söz istedi.

-‘Yunus Emre, büyük alim Hacı Bektaş Veli ile tanışmış mı? Yaşamları aynı yüzyıla denk geliyor.’ diye sordu meraklı bakışlarla.

-‘Yunus’un köyünde kıtlık olur, herkes aç kalır. Köyün yaşlıları Yunus’u muhtaçlara yardım etmesiyle tanınan Hacı Bektaş Veli’ye yollar. Yunus, Hacı Bektaş’ın huzuruna çıkınca kendisinden köy halkı adına buğday ister. Hacı Bektaş, buğday yerine erenlerin himmetini vermeyi teklif eder. Yunus ise köyde herkesin aç olduğunu, himmetin yenemeyeceğini söyleyerek buğday isteğini yineler. Bunun üzerine Hacı Bektaş buğday vermeyi kabul eder. Buğdayı yüklenen Yunus köyüne dönmek üzere yola koyulur. Ancak, yolun yarısında himmet yerine buğday aldığına pişman olup geri döner ve bu kere Hacı Bektaş’tan himmet ister. Hacı Bektaş ise, onun kibrinin artık Tapduk Emre’ye verildiğini söyler ve nasibini Tapduk Emre’de aramasını öğütler. Bunun üzerine Yunus Emre, Tapduk Emre’ye gidip dervişi olur ve onun kapısında kırk yıl hizmet eder.’ diyen deneyimli profesör seyircilere bakarak gülümsedi, kıssanın anlaşılması için bir süre bekledikten sonra sözlerine devam etti.

‘Buradaki mesajla özellikle gençlerin dikkatini çekmek isterim. Mesleğinizde iyi bir noktaya gelmek için iş bilenlerin yönetiminde yıllarca çalışmak ve bıkmadan emek vermek gerekir. Ayrıca, çevrenizdeki insanlara sevgi duyarak çalıştığınız takdirde başarılı olursunuz.’ diyerek elini kaldıran başka bir seyirciye söz verdi.

Ataman ise aldığı yanıtın etkisiyle seminerden kopmuş, geçen hafta babasıyla tartıştığı ana dönmüştü. İnsanları sevmek, yıllarca emek vermek, benliğine sınır koymak... Yunus Emre’nin öğretisi ile babasının kendisine verdiği önerilerin birbiriyle tıpa tıp örtüştüğünü farketti genç adam. Derin bir düşüncenin içine düştüğünü hissetti, yaşama bakış açısına ilişkin bazı noktalarda yanlış ilerlediği ayırımsadı. Konuyla ilgili daha fazla düşünmeyi boş bir zamanına erteleyerek yazmayı planladığı tiyatro oyununun temasına ilişkin bir not daha yazdı aklına. Yunus Emre’nin insan sevgisine oyununda mutlaka değinecekti. ‘Öncelikle büyük dervişin şiirlerini okumayalım’ diye geçirdi içinden. Yeni esin kaynakları bulmak içindeki yazma hevesini arttırmıştı. Başını yerden kaldırıp çevresine baktığında sahnedeki programın

ilerleme kaydettiğini, İranlı bir din adamıyla ilgili bilgi vermek üzere masaya yeni bir konuşmacının oturmuş olduğunu gördü.

Sabahın erken saatlerinden beri almakta olduğu hayat dersleri üzerine daha rahat düşünebilmek için salondan çıktı, koridorun sağındaki oturma yerine doğru yürüdü, bir bardak kahve alıp boş masalardan birine oturdu. ‘Çok ilginç bir gün oluyor, sanki aydınlanma yaşıyor gibiyim’ dedi kendince. Bir yandan yaşadıklarını aklından geçirmekteyken bir yandan da çevresindeki masalarda oturanları inceliyordu. Yanındaki masada oturmakta olan takım elbiseli üç kişi, nazik ve resmi bir üslupla söyleşmekteydiler. Açık renk giyimli olan orta yaşlıydı, yüz ifadesinden kaygılı olduğu okunabiliyordu, dirseklerini masanın üstüne dayamıştı. Diğer iki adam ona kıyasla biraz daha yaşlıcaydı. Birisinin üzerinde siyah, diğerinin üzerinde lacivert takım elbise vardı. Rahatça arkalarına yaslanmışlar, sakın bir gülümsemeyle karşılarında yüksek sesle konuşmakta olan kaygılı adamı dinliyorlardı. Ataman, sohbeti dikkatle izlemeye başladı.

-‘Beni yıllardır tanıyorsunuz efendim. Her zaman dürüst çalıştım. Hiçbir zaman devletten para kaçırmadım ben. Çalışanlarımın haklarını yasal mevzuata göre ödedim.’ dedi gururlu bir sesle. Önündeki pet şişeyi açıp birkaç yudum su içtikten sonra sözüne devam etti. ‘İşimi kurduktan sonra onbeş yıl boyunca çok emek verdim, iyi para da kazandım, birçok dalgalanmadan yara almadan kurtulmayı başardım. Fakat, bu sefer durum farklı. Sektör resmen çöktü. Yani, durumu biliyorsunuz. Bu darboğazı hiçbirimiz beklemiyorduk. Nereden bilecektik ki? Yani, bütün ülke şaşkın şu anda. Ben iki yıl önce aldığım banka kredisinin taksitlerini ödeyecek durumda değilim.’ deyip sözü karşısındakilere bıraktı. Lacivert giysili olan alnına düşen gri saçlarını yana doğru düzelttikten sonra tok sesiyle konuşmaya başladı.

-‘Seni çok iyi anlıyoruz Yaşar. Tekirdağ Esnafları Dayanışma Derneği olarak sana destek olmaya karar verdik.’ deyince karşısındaki kaygılı adamın gözleri aydınlanıverdi birden.

-‘Nasıl bir destekten bahsediyorsunuz Birol Bey?’ diyerek hevesle öne atıldı. Bu kere Birol Bey’in yanındaki siyah giysili adam yanıt verdi.

-‘Anlatacağız Yaşar.’ diyerek takdirle süzdü merakla bakan meslektaşını. ‘Seni yıllardır tanıyoruz. İşini kurdun, büyüttün, hep takdirle izledik. Ama bir nokta çok dikkatimizi çekti. Sen yalnızca kendi işini büyütmedin, meslektaşlarına yardımcı oldun. Bazen borç verdin, bazen onlara müşteri gönderdin. Üstelik sana borcu olanlara ödeme kolaylıkları da sağladın. Yani, bizim derneğimizi çok iyi anlamışsın Yaşar. Dikkat edersen, kurumumuzun adında dayanışma sözcüğü var.’ dedi kıvanç dolu bir vurguyla.

-‘Anlıyorum Demir Bey’ diyen Yaşar az önceki boynu bükük halinden sıyrılmış gibiydi. Sözü yeniden Birol Bey devraldı. Bu iki deneyimli dernek yöneticisinin görüşmeye hazırlıklı geldikleri açıkça belli oluyordu.

-‘Yaşar, dernek üyeleri olarak aramızda yüksek bir tutar topladık. Kredi borcunu yeniden yapılandırmanı sağlayacak kadar uzun vadeli ve yeterli tutarda borç vereceğiz sana. Geri ödeme konusunda da uygun bir takvim oluşturacağız, merak etme!’ diyerek gülümsedi. Önündeki kahvesinden bir yudum alıp arkasına yaslandı. Ataman kulaklarına inanamıyordu, masada gördüğü dayanışma ruhundan büyülenmiş gibiydi. Sözcükler istemsizce döküldü ağzından. ‘İş dünyası böyle olabilir mi!’ dedi şaşkın bir yüz ifadesiyle. İş dünyasıyla ilgili neler duymuştu... Örneğin, dara düşen esnaf başının çaresine bakmak üzere yalnız bırakılır, yazgısına terk edilirdi. Oysa, şu anda tanık olduğu konuşma hayatın o denli acımasız olmadığını gösteriyordu yüzünü okşarcasına. Sevinçten gözleri dolan Yaşar’ı izledi bir süre. Sonra Yaşar’ın karşısında oturan iki deneyimli dernek yöneticisine kaydı gözü. Bu kere daha da şaşırdı, iki adam gülümseyerek kendisine bakıyorlardı.

-‘Ne oldu delikanlı? Muhabbetimiz ilgini çekti sanırım.’ dedi içlerinden biri. Ataman telaşla yanıtladı hemen.

-‘Özür dilerim efendim. Sizi rahatsız etmek istemedim. Tabii ki işinize karışmak istemem ama izninizle bir şey söylemek istiyorum. Yaşar Bey’e yaklaşımınızı çok etkileyici buldum. Yani, iş dünyasında böyle şeyler oluyor muymuş, şaşırdım doğrusu. Bize iş hayatını böyle anlatmıyorlar. Hep acımasızlığından sözedirler.’ dedi ürkek bir sesle. Demir Bey sevecen bir bakışla Ataman’ı süzdü, yumuşak bir edayla yanıtladı genç adamı.

-‘Bizim derneğimizin amacı Ahi Evran’ın ilkelerini yaşatmaktır. Kendisini bilir misin evlat?’

Ataman kendisine gösterilen ilgi ve samimiyetten çok hoşlanmıştı.

-‘Elbette, adını duymuştum ama pek de ayrıntılı incelemedim doğrusu.’ dedi. Demir Bey, genç adamın meraklı bakışlarını görünce konuşmayı sürdürdü.

-‘Ahi, eski Türkçede cömert anlamına gelen akı sözcüğünden türemiştir. Ahi Evran, helâl kazancı yüceltir. Ona göre cömert olunmalı ve yoksullara yardım edilmeli; iyi, anlayışlı ve temiz giyimli olunmalıdır. Büyük alim; ihtiyacı olanlara elinizi, kapınızı ve sofranızı açık tutun, der.’ Ataman dinlerken başını sallıyor, Ahi Evran’ın öğütlerinin kalbinde uyandırdığı etki yüz ifadesinden açıkça okunabiliyordu.

-‘Ne kadar güzel ögütler... Bunlar yalnızca iş hayatıyla sınırlı kalmamalı aslında. Ama, insanlar bu tür şeyleri davranışlarına yansıtmakta zorlanıyorlar. Bir belgesel izlerken etkileniyorlar ama günlük yaşamda uygulamaya gelince bu tür değerler nedense hiç kimsenin aklına gelmiyor.’ diyerek Birol Bey’e baktı onay beklercesine.

‘Haklısın. Olgunlaşmak için çaba göstermek lazım.’ dedi Birol Bey gözleriyle gülerek. ‘Ahi Evran Veli, Anadolu’da otuziki çeşit esnafı yüksek değerler çerçevesi içerisinde teşkilatlandırmıştı. Biz, onu örnek alıyoruz. Derneğimizde genç esnaflara Ahi Evran’ın temel ahlaki değerlerini benimsetmeye çalışırız her zaman. Cömertlik, ikram ve kerem sahibi olmak bizim için çok önemlidir. Büyük alim, işte ve yaşamda kinden kaçınmayı ögütler. Ahi Evran’ın ögütleri arasında sözünde durmak, gönlünü tok tutmak, müşteriye aldatmamak, malı överek yalan söylememek, karaborsa yapmamak, alışverişi iyi davranışlarla gerçekleştirmek gibi birçok vazgeçilmez değerler vardır. Sen de ömrün boyunca bunları benimseyerek çalışırsan erinç ile yaşarsın. Başını yastığa koyduğunda mışıl mışıl uyursun.’ diyerek kahvesinden bir yudum aldı. Birol Bey’in sözlerini sona erdirdiğini gören Yaşar gülümseyerek araya girdi.

-‘Adımı bize söylemedin delikanlı.’ dedi sakın bir tavırla. Ataman, saatine baktıktan sonra utangaç bir bakışla yanıtladı Yaşar’ın sorusunu.

-‘Ataman, efendim. Kusuruma bakmayın, sözlerinizle beni öyle bir etkilediniz ki kendimi tanıtmayı unuttum.’ dedi içten bir sesle. Bu kere Demir Bey söze girdi nazıkçe.

-‘Rica ederiz. Madem kalkıyorsun, sana Ahi Evran’dan son bir söz söyleyeyim. “*Hak ile sabır dileyip bize gelen bizdendir. Akıl ve ahlak ile çalışıp bizi geçen bizdendir.*” Her zaman cömert ol.’ diyerek görüşmeyi bitirdi.

Ataman, üç deneyimli esnafa kendisine gösterdikleri yakınlık nedeniyle teşekkür ederek kongre merkezinden çıkmak üzere binanın kapısına doğru yürümeye koyuldu. Ahi Evran’ın cömertliğini yazmayı plandığı tiyatro oyununun temasına ilişkin üçüncü not olarak aklına yazmıştı bile. Geniş kapıdan dışarı çıktığında derin bir nefes aldı, etrafına göz gezdirdi. Dünyada hiçbirşey değişmemişti, herşey aynıydı ama kendisinin bir daha eskisi gibi olamayacağını hissediyordu. Bugün yaşamının en unutulmaz günü, diye geçirdi içinden. Yıllar geçse de hiç unutmayacağı bir gün yaşadığına emindi. Bundan sonra insanlara daha farklı yaklaşacağını biliyordu. Arabasına yaklaşırken babasının geçen hafta söyledikleri geldi aklına. Hemen cep telefonunu çıkarıp babasının numarasını çevirdi. Duyularını onunla paylaşmak için sabırsızlanıyordu. Sesini duyunca her zamanki gibi önce hatırlarını sordu çok

sevdiği babasının. Genç adam gözlerinden akan yaşlara engel olmaya gerek görmeden içtenlikle anlattı bugün yaşadıklarını.

-‘Geçen hafta sana söz vermiştim ya... Yılın en iyi tiyatro oyununu yazacağım demiştim. O sözümünden vazgeçtim baba!’ dedi sevgi dolu sesiyle. ‘Bugün çok ilginç bir gün oldu. Hacı Bektaş’ın hoşgörüsünü, Ahi Evran’ın cömertliğini ve Yunus Emre’nin sevgisini öğreten olaylarla karşılaştım. Bizzat içinde bulundum, dinledim, hissettim baba.’

-‘Anlıyorum oğlum. Güzel bir gün geçirdiğine çok sevindim.’ derken babasının sesi heyecanla çınılıyordu. Oğlunun sözlerindeki olgun vurgular dikkatini çekmişti.

-‘Ben bundan sonra bütün çalışma arkadaşlarımı seveceğim, deneyimli meslektaşlarıma öğretmen gözüyle bakacağım. Yılın en iyi oyununu yazmak o kadar kolay değilmiş. Bunun için yaşam boyu çalışmak lazımmiş baba. Yunus Emre böyle söylüyor.’ deyince babası kahkahalarla gülmeye başladı.

-‘Çok iyi Atamancığım. Çok güzel.’ diyerek güç verdi oğlunun olgunlaşma savaşımına.

-‘Ben çok güzel bir oyun yazacağım baba. Yılın en iyi oyunu olmayacak ama benim oyunum insanlara barışı öğretecek, mutluluğu aşılacak. Hacı Bektaş’ın hoşgörüsü, Ahi Evran’ın cömertliği, Yunus Emre’nin sevgisini biraraya getirip dünyaya barış çağrısında bulunacağım.’ diye yanıt verdi genç adam.